

Homeri
Kënga XXII. Iliada
(Fragment)

“Medet. Ja zotat tani më thërresin
Ndër thonjtë e vdekjes...
Mortjen e zezë nuk e kam larg, po qaset
Dhe s’kam shpëtim. Shumë kohë me shpirt më deshën
Zeusi dhe i biri Feb largshigjetuesi
Dhe dikur, besa, gjithnjë zot më dilnin
Tash ora e zezë të ma marrë shpirtin erdhi,
Por unë pa luftë a pa lavdi nuk vritem,
Dhe do të kryej një punë të denjë kreshnike,
Që brez pas brezi, ta kujtojë njerëzia”
Si foli ashtu, pallën si arëza e nxori,
Që e madhe, e rëndë në rrip të mezit varej.
Kular kukzuar iu vërtit Akilit,
Porsi shqiponja që prej t’eprash maja
Zbret në lëndinë thikë përmes resh të zeza,
Për të rrëmbyer ndonjë lepur t’frikshëm
A qengj të njomë. Ashtu u turr Hektori,
Duke lëkundur t’mprehtën pallë si arëza,
Po atij rrëmbyeshëm iu vërtit dhe Akili,
Që zemra i digjej nga tërbimi i egër.
Gjoksin përpara ia mbulonte shqyti
Mjeshtërisht punuar, dhe valë-valë i dukej
Kaska vetuese katër rrathësh tunxhi
Me katër kreshta ari vezulluese,
Që në majë pranë e pranë vendosi Efesti.
Si ylli i mbrëmjes që shkëlqen më i bukuri
Në mes të natës ndër yjet e qiellit,
Ashtu vetonte maja e heshtës tunxhi,
Që dora e fortë e Akilit vringëllonte,
Duke shartuar zi për Hektor divin,
Dhe hulumtonte trupin e tij t’hijshtëm
Ku mund t’ia hapte plagën vdekjeprurëse.
Armët e bukura tunxhi, që Priamidi
Ia kish rrëmbyer kurmit të Patroklit,
Kur përdhunisht këtij ia shkuli shpirtin,
Shtatin vigan ia mbronin përveç grykës,
Ku ndahet qafa me të gjërat shpatulla,
E ku më i hollë se askund është filli i jetës,
E n’zverk pas qafe i doli maja e heshtës
Arma mizore tejsat ia këputi
Përveç skërfyellit, ende i mbeti
Një fije zëri sa t’fliste Akilit,
Gjunjët iu shkrehën dhe u plandos në pluhur.